

Till läsaren

Vi styker lätt med handen över boningshusets grå timmerväggar och låter pekfingret hjälpa oss att räkna årsringarna i de nästan murkna timmerknotarnas ändytor. När vi går in genom den låga dörren med det rostiga smideslåset böjer vi oss ödmjukt ner för att skydda våra huvuden. Det kan också med all rätt sägas att vi böjer våra huvuden i ödmjuk vördnad för decenniernas och seklers boningar, gångna släkters sätt att bo och bygga. Helt spontant och ändå med hopp om ett orakelsvar utbrister vi: "Ack, om dessa väggar kunde tala!"

Denna årgång av Sool-Öen, den tionde, vill med sitt tema alldeles särskilt berätta om de platinagrå timmerväggarna i såväl stuga som kapell, om byggnad och bebyggelse då och nu, om gårdagens handbilade timmerstockar och dagens maskinfrästa. Väggarna kan inte tala, men Sool-Öen vill tala om väggarna och människorna bakom dem.

Redaktionen har under det gångna året mist två berättare, vilka ett flertal gånger har berikat vår krönika.

Med humor och djup inlevelse skildrade Dunder Carl Ohlsson många härliga och rika episoder han själv upplevt eller lyssnat till. Hans berättartalang uppmärksammades också av krönikans recensenter.

Den andre berättarens redskap var ritskriftet. När Göte Halvarsson gav sitt bidrag till Sool-Öen var det aldrig en hafsigt skiss utan något formfulländat.

Redaktionen har i tacksamt minne bevarat de båda krönikeberättarna.

Nu Du läsare, öppna dörren till krönikeboken och låt väggarna tala!

Redaktionen

Foto: Karl Lärka.